

Starp B.K. un SIA „Estra” 1995.gada 1.janvārī noslēgts zemesgabala nomas līgums uz laiku līdz 2000.gada 1.janvārim.

Starp Rīgas Latgales priekšpilsētas valdi un SIA „Tirdzniecības nams Nīcgale” 1997.gada 7.aprīlī noslēgts nedzīvojamo telpu (ēku) nomas līgums, ar kuru nomniekam nodots objekts- veikala ēka Rīgā, [...] ielā 22. Līguma 10.punktā noteikts, ka zemes nomas līgums ir ēku nomas līguma neatņemama sastāvdaļa.

Par veikala ēkas, kas atrodas uz minētā zemesgabala, lietošanu 2000.gada 3.aprīlī starp Rīgas Latgales priekšpilsētas izpilddirekciju, kā iznomātāju, un SIA „Tirdzniecības nams Nīcgale”, kā nomnieku, noslēgts nedzīvojamo telpu (ēku) nomas līgums Nr.48-043. Līguma 10.punktā noteikts, ka zemes nomas līgums ir ēku nomas līguma neatņemama sastāvdaļa.

Starp Rīgas domi un B.K. 2001.gada 6.septembrī noslēgts minētās veikala ēkas nomaksas pirkuma līgums ar galīgo samaksas termiņu 2004.gada 31.decembrī. Līguma 9.1.punktā noteikts, ka pircējam (B.K.) ir saistošs starp Rīgas Latgales priekšpilsētas izpilddirekciju un SIA „Tirdzniecības nams Nīcgale” 2000.gada 3.aprīlī noslēgtais nedzīvojamo telpu (ēku) nomas līgums Nr.48-043, kas ir spēkā līdz 2005.gada 20.martam.

B.K. 2004.gada 5.martā cēlusi tiesā prasību pret SIA „Tirdzniecības nams Nīcgale” par zemes nomas tiesisko attiecību pastāvēšanas atzīšanu un parāda piedziņu, kurā lūgusi:

- atzīt, ka zemesgabala Rīgā, [...] ielā 22 (kadastra Nr.01000712005) 1441 m² platībā nomas tiesiskās attiecības starp prasītāju un atbildētāju pastāv no 1997.gada 7.aprīļa;
- noteikt, ka minētā zemesgabala nomas maksa ir 8% gadā no zemesgabala kadastrālās vērtības, t.i., Ls 1179 gadā jeb Ls 98,27 mēnesī, kas jāsamaksā par katru nākošo mēnesi līdz tekošā mēneša 20.datumam;
- noteikt, ka nomas maksas kavējuma gadījumā, nomniekam jāmaksā līgumsods 0,5% no nesamaksātās nomas maksas par katru nokavēto dienu;
- noteikt, ka zemesgabala Rīgā, [...] ielā 22, nomas attiecības starp pusēm ir spēkā ne ilgāk kā līdz 2005.gada 20.martam;
- piedzīt no atbildētājas zaudējumus Ls 8058,38.

Prasības pieteikumā norādīts tālāk minētais pamatojums.

Neskatoties uz veikala ēkas nomas līguma 10.punkta noteikumiem, SIA „Tirdzniecības nams Nīcgale” zemesgabala nomas līgumu ar B.K. līdz pat prasības celšanas brīdim nav noslēgusi un nomas maksājumus nav veikusi.

Prasība pamatota ar Civillikuma 1770. – 1775., 1779., 1785., 2112., 2141.pantu.

Tiesvedības laikā pirmās instances tiesā prasītājas pārstāve precizējusi prasību, lūdzot piedzīt no atbildētājas nomas maksas parādu Ls 8058,38.

Ar Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2004.gada 5.jūlija spriedumu prasība daļā par nomas tiesisko attiecību pastāvēšanas atzīšanu, par zemes nomas samaksas termiņa un kārtības noteikšanu, par pienākuma maksāt līgumsodu un tā apmēra noteikšanu, par zemesgabala nomas attiecību termiņa noteikšanu, par nomas maksas parāda Ls 8058,38 piedziņu noraidīta, bet prasība daļā par nomas maksas apmēra noteikšanu ir atstāta bez izskatīšanas.

Izskatījusi lietu sakarā ar B.K. apelācijas sūdzību, Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija 2006.gada 1.jūnijā nosprieda prasību par zemes nomas attiecību nodibināšanu un nomas maksas parāda piedziņu noraidīt, izbeigt tiesvedību prasības daļā par līgumsoda apmēra noteikšanu un daļā par zemes nomas attiecību pastāvēšanu starp B.K. un SIA „Tirdzniecības nams Nīcgale” ne ilgāk kā līdz 2005.gada 20.martam. Tiesa piedzinusi no B.K. SIA „Tirdzniecības nams Nīcgale” labā tiesāšanās izdevumus Ls 400 un valsts ienākumus Ls 50.

Augstākās tiesas Senāts 2007.gada 17.janvārī, izskatot lietu sakarā ar B.K. kasācijas sūdzību par spriedumu daļā, ar kuru prasība noraidīta, Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2006.gada 1.jūnija spriedumu pārsūdzētajā daļā atcēla un lietu nodeva jaunai izskatīšanai.

Ar Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2007.gada 7.marta spriedumu B.K. prasība pret SIA „Tirdzniecības nams Nīcgale” par zemes nomas tiesisko attiecību pastāvēšanas atzīšanu un parāda piedziņu noraidīta. 2007.gada 18.jūnijā tiesa taisījusi papildspriedumu, ar kuru piedzinusi no prasītājas atbildētājas labā ar lietas vešanu saistītos izdevumus advokāta palīdzības samaksai Ls 400.

Senāts, 2008.gada 23.janvārī izskatot lietu sakarā ar B.K. kasācijas sūdzību, Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2007.gada 7.marta spriedumu un 2007.gada 18.jūnija papildspriedumu atcēla un lietu nodeva jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2009.gada 5.februārī nosprieda prasību apmierināt, atzīt, ka starp B.K. un SIA „Tirdzniecības nams Nīcgale” laika posmā no 1997.gada 7.aprīļa līdz 2005.gada 20.martam pastāvēja zemesgabala [...] ielā 22, Rīgā, zemes nomas tiesiskās attiecības, un noteikt nomas maksu 8 % gadā no zemes kadastrālās vērtības,

kas ir Ls 1 179,28 gadā jeb Ls 98,27 mēnesī, piedzīt no SIA „Tirdzniecības nams Nīcgale” B.K. labā nesamaksāto nomas maksu par laika posmu no 1997.gada 7.aprīļa līdz 2005.gada 20.martam Ls 9 382,72, kā arī tiesāšanās izdevumus- valsts nodevu Ls 455,59, kancelejas nodevu Ls 2 un izdevumus advokāta palīdzības samaksai Ls 177.

Sprīdums pamatots ar tālāk minētajiem argumentiem.

Sprīdums daļā, ar kuru izbeigta tiesvedība prasības daļā par līgumsoda apmēra noteikšanu un zemes nomas attiecību nodibināšanu līdz 2005.gada 20.martam, kā nepārsūdzēts stājies likumīgā spēkā.

Konstatēts, ka SIA „Tirdzniecības nams Nīcgale” nekādus maksājumus prasītājai par zemes lietošanu veikala vajadzībām nav veicis.

Tā kā atbildētāja nomāja veikala ēku laika posmā no 1997.gada 7.aprīļa līdz 2005.gada 20.martam, faktiski lietoja prasītājai piederošo zemesgabalu, starp pusēm bija izveidojušās faktiskās zemes nomas attiecības. Faktiskās nomas attiecības ir pamats nomas maksas piedziņai, kaut arī nomas līgums nav noslēgts. No Civillikuma 2112.panta izriet, ka par lietas lietošanu iznomātājam ir jāsaņem maksa.

Nepareizs ir atbildētājas iebildums, ka no brīža, kad prasītāja kļuva par ēkas īpašnieci, t.i., no 2001.gada 6.septembra, viņai vairs nav tiesību prasīt zemes nomas maksu atbilstoši Civillikuma 2168.panta 3.punktam, kas noteic, ka nomas un īres līgumi izbeidzas paši no sevis arī pirms termiņa noteicējuma, kad tiesības sakrīt, t.i., kad nomnieks vai īrnieks iegūst iznomāto vai izīrēto lietu par īpašumu.

B.K. nekad nav bijusi ēkas nomniece. Pēc 2001.gada 6.septembra pirkuma līguma noslēgšanas SIA „Tirdzniecības nams Nīcgale” turpināja veikala ēkas nomu atbilstoši šā līguma 9.1.punktam, kurā noteikts, ka pircējai ir saistošs starp Rīgas Latgales izpilddirekciju un atbildētāju 2000.gada 3.aprīlī noslēgtais nedzīvojamo telpu īres līgums. Tādējādi pirkuma līgumā bija paredzēts, ka SIA „Tirdzniecības nams Nīcgale” turpina lietot veikala ēku, tātad arī prasītājai piederošo zemi, tāpēc par šo lietojumu zemes īpašnieci ir tiesības prasīt samērīgu atlīdzību.

Civillikuma 2123.pants noteic, ka gadījumos, kad vienošanās par nomas maksas apmēru nenotiek, maksas apmēru noteic tiesa pēc sava ieskata. Nosakot nomas maksu, jāņem vērā arī Centrālās zemes komisijas 2005.gada 2.maija lēmumā Nr.4497 atzītais, ka Rīgas pilsētas pašvaldībai jāmaksā zemes nomas maksa zemes īpašnieci B.K. 8% no zemes kadastrālās vērtības gadā no 1997.gada 7.aprīļa līdz 2005.gada 4.aprīlim. Tāpat jāņem vērā, ka zemes īpašniece nevarēja izmantot zemi pēc saviem ieskatiem, jo uz tās atradās atbildētājas lietošanā nodota veikala ēka, kuru tā izmantoja komercdarbības veikšanai un peļņas gūšanai. Civillikuma 2120.pants noteic, ka nomas maksai jābūt patiesai atlīdzībai par lietas lietošanu.

Atzīstams, ka nomas maksa 8 % gadā no zemes kadastrālās vērtības, t.i. Ls 1 179,28 gadā jeb Ls 98,27 mēnesī, ir taisnīga un patiesa atlīdzība par īpašuma izmantošanu.

Saskaņā ar prasītājas iesniegto aprēķinu, piedzenamās nesamaksātās nomas maksas parāds par laika posmu no 1997.gada 7.aprīļa līdz 2005.gada 20.martam ir Ls 9 382,72. Prasības apmierināšana šajā daļā atbilst Civillikuma 2141.pantam, kas nosaka nomnieka pienākumu samaksāt nomas maksu.

Kasācijas sūdzību par minēto apelācijas instances tiesas spriedumu iesniedzis atbildētājas pārstāvis, kurā, atsaucoties uz materiālo tiesību normu nepareizu piemērošanu un procesuālo tiesību normu pārkāpumiem, lūdzis spriedumu atcelt un lietu nosūtīt jaunai izskatīšanai.

Kasācijas sūdzībā norādīti tālāk minētie motīvi.

1) Nepaziņojot atbildētājas pārstāvim advokātam Ralfam Šķerbergam par tiesas sēdi, tiesa pārkāpusi Civilprocesa likuma 54.panta pirmo daļu par aicināšanu un tiesu, kā arī šā likuma 73.panta pirmo daļu, kurā norādītas personas, kas atzīstamas par lietas dalībniekiem.

2) Tiesa pārkāpusi likuma „Par zemes reformu Latvijas Republikas pilsētās” 12.pantu (redakcijā līdz 2005.gada 1.septembrim). Saskaņā ar šā likuma Pārejas noteikumu 5.punktu grozījums likuma 12.pantā attiecībā uz nomas maksas ierobežojumu atcelšanu piemērojams nomas līgumiem, kas noslēgti pēc 2005.gada 1.septembra. Konstatējot, ka nomas attiecības pastāvēja tikai līdz 2005.gada 20.martam, tiesai nebija pamata noteikt nomas maksu, kas pārsniedz 5% no zemes kadastrālās vērtības gadā.

3) Tiesa pārkāpusi likuma „Par zemes reformas pabeigšanu pilsētās” 18.pantu. Atzīstot, ka nomas maksa jāmaksā atbildētājai, nevis Rīgas domei, tiesai vajadzēja izbeigt tiesvedību lietā, jo prasītājam jautājums par zemes nomas maksas noteikšanu jārisina Centrālajā zemes komisijā.

Prasītāja B.K. mirusi 2009.gada 1.augustā. Sakarā ar šo faktu, Senāts, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 77.panta pirmo daļu, nolēma aizstāt prasītāju B.K. ar viņas tiesību pārņēmēju I.K. (sk. akta par tiesībām un mantojumu pēc likuma kopiju lietas 2.sēj. 27.lpp.).

Atbildētājas pārstāvis uz Senāta sēdi nebija ieradies. Ņemot vērā, ka par tiesas sēdes laiku un vietu atbildētājai paziņots likumā noteiktajā kārtībā, Senāts, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 468.pantu, atzina par iespējamu izskatīt lietu, nepiedaloties minētās procesa dalībnieces pārstāvim.

Prasītājas pārstāve Senāta sēdē, iebilstot pret kasācijas sūdzībā norādītajiem argumentiem, lūdza apelācijas instances tiesas spriedumu atstāt negrozītu.

Motīvu daļa

Pārbaudījis lietā esošā sprieduma likumību attiecībā uz argumentiem, kas minēti kasācijas sūdzībā, kā tas noteikts Civilprocesa likuma 473.panta pirmajā daļā, Senāts atzīst, ka tiesas spriedums atstājams negrozīts tālāk norādīto apsvērumu dēļ.

Kārtība, kādā nosūtāmi tiesas paziņojumi un izsaukumi, reglamentēta Civilprocesa likuma 6. nodaļā ietvertajās tiesību normās.

Šā likuma 54.panta otrā daļa noteic, ka lietas dalībnieces aicina uz tiesu ar tiesas pavēsti, ja personas dzīvesvieta norādīta prasības pieteikumā (...). Pavēstes un citu dokumentu piegādāšanas un izsniegšanas noteikumi paredzēti Civilprocesa likuma 56.panta normās.

Konstatējama, ka SIA „Tirdzniecības nams Nīcgale” par tiesas sēdes laiku un vietu paziņots Civilprocesa likuma 56.pantā noteiktajā kārtībā, Civillietu tiesas kolēģija atzinusi par iespējamu izskatīt lietu atbildētājas pārstāvja prombūtnē.

Kasācijas sūdzības iesniedzējas ieskatā, minētais tiesas lēmums ir nepamatots, jo tas ir pretrunā ar Civilprocesa likuma 73.panta pirmo daļu, kurā dots jēdziens „lietas dalībnieks” skaidrojums, un faktu, ka pavēste par tiesas sēdi, kā to prasa šā likuma 54.panta pirmā daļa, atbildētājas pārstāvim nav tikusi nosūtīta.

Līdz ar to noskaidrojams, vai konkrētajā gadījumā pastāv tiesisks pamats atbildētājas procesuālo tiesību, kas garantētas Civilprocesa likuma 74.panta otrās daļas 2.-9.punktā, pārkāpuma konstatēšanai un šā likuma 452.panta trešās daļas 2.punkta piemērošanai.

Lai gan Civilprocesa likuma 73.panta normu izpratnē puses pārstāvis līdz ar attiecīga pilnvarojuma izsniegšanu iegūst lietas dalībnieka procesuālo statusu, minētais, kā uzskata Senāts, nedod pamatu atzinumam, ka pavēste, ar kuru uz tiesu aicināta juridiska persona, nosūtāma tās pārstāvim. Pie šāda secinājuma Senāts nonāk, izanalizējams Civilprocesa likuma 54.panta pirmās un otrās daļas saturu kontekstā ar citām šā likuma normām, t.i., veicot tiesību normu savstarpējās sasaistes un atkarības izpēti (sistēmiskā iztulkošanas metode).

Civilprocesa likuma 55.panta pirmā daļa noteic, ka pavēstē norāda (...) juridiskās personas nosaukumu un atrašanās vietu (juridisko adresi). Savukārt atbilstoši šā likuma 56.panta sestajai daļai tiesas dokumentus juridiskai personai piegādā uz tās juridisko adresi. Minētais normatīvais regulējums, Senāta ieskatā, pietiekami skaidri norāda uz to, ka juridiska persona uz tiesu aicināma,

nosūtot pavēsti ierakstītā pasta sūtījumā (Civilprocesa likuma 56.panta pirmā daļa) uz tās juridisko adresi.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 86.panta pirmās daļas otrajā teikumā ietvertajai normai, ja fiziskā persona ved lietu ar pilnvarota pārstāvja starpniecību, tiesas paziņojumi un dokumenti nosūtāmi tikai pārstāvim. Līdzīga satura noteikumi, kas būtu attiecināmi uz juridiskas personas pārstāvi, likumā nav paredzēti.

Iepriekš izklāstīto argumentu kopums ļauj secināt, ka Civilprocesa likuma 54.panta pirmajā un otrajā daļā lietotiem vārdiem „lietas dalībnieki”, aplūkojot puses - juridiskas personas aicināšanas uz tiesu aspektus, pretēji kasācijas sūdzībā apgalvotajam, nav piešķirama tik plaša nozīme, kādu aptver šā likuma 73.pantā dotais minētā jēdziena skaidrojums.

Tādējādi situācijā, kad juridiskai personai ierakstītā pasta sūtījumā pavēste nosūtīta uz tās juridisko adresi, atzīstams, ka tiesa savu pienākumu paziņot izsaukamajai personai par lietas izskatīšanas laiku un vietu ir izpildījusi. Šāda secinājuma pareizību apstiprina Civilprocesa likuma 56.¹ pants, 2009.gada 5.februāra likuma redakcijā, kurā paredzēts, ja tiesas dokumenti piegādāti šā likuma 56.panta noteiktajā kārtībā uzskatāms, ka personai ir paziņots par tiesas sēdes vai procesuālās darbības laiku un vietu (...).

Apstākļi, ka juridiskas personas amatpersona, izmantojot savas procesuālās tiesības, pilnvarojusi vest lietu citam pārstāvim, tostarp advokātam, negroza un neatceļ Civilprocesa likuma 56.panta pirmajā un sestajā daļā noteikto tiesas pavēstu nosūtīšanas kārtību.

Izpildot minētās tiesību normas prasības, kā atzīst Senāts, tiek pilnībā nodrošināta juridiskas personas procesuālo tiesību ievērošana. Savukārt izlemt, vai par saņemto tiesas pavēsti tālāk informējams pilnvarotais pārstāvis vai veicamas kādas citas darbības, piemēram, pilnvaras atsaukšana, ir tieši juridiskās personas attiecīgās amatpersonas ziņā un kompetencē.

Senāta ieskatā, atkāpties no Civilprocesa likuma 56.panta pirmās un sestās daļas noteikumiem tiesai izņēmuma veidā rastos pamats tad, ja juridiskā persona vērstos ar lūgumu pavēsti nosūtīt tās pilnvarotajam pārstāvim nepastarpināti, un tiesa šo lūgumu būtu pieņēmusi, pievienodama lietai, taču norādītie apstākļi konkrētajā gadījumā nav nodibināmi.

Tā kā no lietas materiāliem redzams, ka pavēste par tiesas sēdi 2009.gada 26.janvārī plkst.14.30, kad lieta izskatīta pēc būtības, atbildētājai nosūtīta ierakstītā pasta sūtījumā 2009.gada 10.janvārī (sk. lietas 1.sēj. 256.lpp.), nav nedz faktiskā, nedz juridiska pamata Civilprocesa likuma 452.panta trešās daļas 2.punktā noteiktā pārkāpuma konstatēšanai un sprieduma atcelšanai.

Balstoties uz pierādījumu novērtējumu, apelācijas instances tiesa atzinusi, ka starp pusēm laika posmā no 1997.gada 7.aprīļa līdz 2005.gada 20.maijam pastāvējušas zemes faktiskās jeb tā sauktās „piespiedu” nomas attiecības, jo SIA „Tirdzniecības nams Nīcgaļe” uz

veikala ēkas nomas līgumu, kas attiecīgi 1997.gada 7.aprīlī un 2000.gada 3.aprīlī noslēgti ar Rīgas pašvaldību, pamata lietojusi prasītājam piederošo zemesgabalu. Atsaukdamās uz šo nedzīvojamo telpu nomas līgumu 10.punktu, kurā fiksēta ēkas īpašnieces un nomnieces vienošanās par zemes nomas līgumu kā ēkas nomas līguma būtisku sastāvdaļu, Civillietu tiesas kolēģija konstatējusi, ka atbildētāja uzņēmumies saistību maksāt zemes nomas maksu prasītājam ēkas īpašnieces, t.i. pašvaldības vietā. Pastāvot šādiem apstākļiem, kā secināts spriedumā, ir nodibināts pamats prasības apmierināšanai.

Ievērojot Civilprocesa likuma 473.panta pirmās daļas noteikumus, Senātam nav iemesla pievērsties norādītā secinājuma pamatotības pārbaudei, jo kasācijas sūdzība nesatur argumentus, ar kuriem tas apstrīdēts.

Nevar piekrist kasācijas sūdzībā paustajam viedoklim, ka, nosakot nomas maksas apmēru pēc sava ieskata, Civillietu tiesas kolēģija pārkāpusi likuma „Par zemes reformu Latvijas Republikas pilsētās” 12.pantu (redakcijā līdz 2005.gada 1.septembrim).

Minētā panta otrā daļa noteica, ka gadījumā, ja bijušajiem zemes īpašniekiem vai viņu mantiniekiem atjaunotas īpašuma tiesības uz zemi, uz kuras atrodas (..) ēkas un būves, kas privatizētas likumos un normatīvos aktos paredzētā kārtībā, zemes nomas maksa gadā nedrīkst pārsniegt piecus procentus no zemes kadastrālās vērtības.

Apelācijas instances tiesas konstatētais apstāklis, ka SIA „Tirdzniecības nams Nīcgale” nekad nav bijusi veikala ēkas īpašniece, tātad to nav privatizējusi, izslēdz pamatu minētās normas, kas vērsta citastarp uz privatizēto valsts un pašvaldību objektu īpašnieku (nevis nomnieku) interešu aizsardzību, attiecināšanai uz izšķiramo strīdu. Citiem vārdiem, nebūdamā norādītās tiesību normas subjekts, atbildētāja nevar pretendēt uz likumā noteiktiem zemes nomas maksas apmēra ierobežojumiem.

Tādēļ par pamatotu Senāts atzīst Civillietu tiesas kolēģijas secinājumu, ka konkrētajā gadījumā, kad puses nav spējušas vienoties par zemes nomas maksu, tās apmērs ir jānosaka Civillikuma 2123.pantā paredzētā kārtībā, proti, pēc tiesas ieskata.

Pamatojot atzinumu par piedzenamās nomas maksas apmēru, apelācijas instances tiesa, kā tas redzams no sprieduma motīvu daļas, norādījusi objektīvos kritērijus, kas ņemti vērā, izspriežot šo jautājumu, un sīki argumentējusi, kādu apsvērumu dēļ noteiktā nomas maksa atzīta par samērīgu, taisnīgu un patiesu atlīdzību.

Tādējādi Senāts atzīst, ka tiesa tai ar Civillikuma 5.pantu piešķirto sava ieskata kompetenci ir īstenojusi godprātīgi. Turklāt atbildētājas būtībā tikai subjektīvu apsvērumu diktēts viedoklis par nosakāmo zemes nomas maksu nerada pamatu tiesas spriedumā atspoguļotā vērtējuma apšaubīšanai.

Kā nepamatoti noraidāmi kasācijas sūdzības iesniedzējas argumenti, ka, apmierinādama prasību, apelācijas instances tiesa nav ņēmusi vērā likuma „Par zemes reformu Latvijas Republikas pilsētās” 18.pantā paredzēto strīda ārpustiesas izskatīšanas kārtību.

Šajā sakarā jāatzīmē, ka minētie atbildētājas izvirzītie motīvi jau bijuši apspriešanas priekšmets kasācijas instances tiesā. Proti, atceļot Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2007.gada 7.marta spriedumu šajā lietā, Senāts 2008.gada 23.janvāra spriedumā norādījis, ka tiesai lieta jāizskata pēc būtības, jo tās kompetence nomas maksas noteikšanā nav atkarīga no strīda ārpustiesas izskatīšanas (sk. lietas 1.sēj. 246.-247.lpp.). Tas nozīmē, ka minētā tiesību norma uz lietā konstatētajiem apstākļiem nav attiecināma.

Līdz ar to secināms, ka, izskatīdama lietu pēc būtības, apelācijas instances tiesa izpildījusi Civilprocesa likuma 426.panta pirmās daļas prasības.

Rezumējot iepriekš minēto, Senāts atzīst, ka apelācijas instances tiesas 2009.gada 5.februāra spriedums ir likumīgs, pamatots un taisnīgs, tāpēc atstājams negrozīts.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 474.panta 1.punktu, Augstākās tiesas Senāts

n o s p r i e d a

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2009.gada 5.februāra spriedumu atstāt negrozītu, bet atbildētājas SIA „Tirdzniecības nams Nīcgale” kasācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja	senatore	(<i>paraksts</i>)	M.Zāģere
	senatore	(<i>paraksts</i>)	A.Vītola
	senators	(<i>paraksts</i>)	K.Torgāns